

## Een toch niet zo gewoon parkje

Burgemeester Damenpark 54 jaar geleden. Schaatsen op de ijsbaan. Eerst nog op die houten onderbinders. Je kreeg ze met moeite met verkleumde handen vastgebonden doordat de banden bevroren waren. En als je ze dan ondergebonden had, gingen ze weer heel snel los zitten. Dan stond je half op de schaats en half op je schoen.

Later kreeg ik mijn eerste witte kunstschaatsen voor sinterklaas. Ze waren toen erg duur en zomaar iets kopen was er niet bij. Je kon ze vragen als sinterklaascadeau of voor je verjaardag. En dan was het nog de vraag of je ze kreeg. Maar uiteindelijk kreeg ik ze dan toch. Ik had een abonnement voor de ijsbaan, dus ik kon vaak gaan. Ik woonde aan de andere kant van Geleen en moest een kwartier lopen. De kleding was toen niet zoals nu. Geen gewatteerde skikleding en skilaarzen. Nee, een paar wollen truien over elkaar en dikke wollen sokken, muts en sjaal. Met als gevolg dat je al verkleumd bij de ijsbaan aankwam. Wanneer je de rondjes geschaatst had, moest je weer dezelfde lange weg terug. Als je dan thuis kwam, voelde je geen tenen meer. Maar de pret die je had was het allemaal waard. Bovendien wist je niet beter want iedereen kampte met hetzelfde.

Daar op de ijsbaan ontmoette ik mijn eerste vriendje. Hij had een gele dikke gebreide trui en een rood met zwart gestreepte sjaal. Zo spannend, daar trotseerde je de kou graag voor. Later de eerste kus in het burgemeester Damenpark.

Ook ging ik Oudejaarsavond altijd met mijn vader en broertje naar het grootse vuurwerk dat in het park afgestoken werd. Daar verheugden wij ons al dagen van te voren op. Vooral omdat je dan lang mocht opblijven.

Jaren later het eerste Pinkpop festival, geweldig. Ik weet nog dat mijn broertje en een paar vriendjes onder het prikkeldraad doorkropen. Ze verzamelden lege flesjes voor het statiegeld en verdienden zo een zakcentje. Toen was Pinkpop nog niet zo groots dat er overal beveiliging was. Heel Geleen stond op zijn kop. Niemand kon toen vermoeden dat dit festival zo groot en bekend zou worden.

Al met al kon niemand vermoeden dat een gewoon park met :

- in de winter bij vorst een ondergespoten ijsbaan
- vuurwerk op Oudejaarsavond
- af en toe een muziekfestival

de bakermat zou zijn van een enorm succesvol Pinkpop festival en voor velen dierbare herinneringen zou brengen.

*Ada*

---

## Heerlijke jeugd

In januari 1981 ging ik met mijn vriendin schaatsen in Glanerbrook in Geleen. Daar zag ik een leuke jongen waarvan ik zeker wist dat ik hem eerder had gezien. Ik heb de stoute schoenen aangetrokken en het hem gevraagd. En jawel hoor: hij bleek bij mij op school te zitten.

En zijn eerste vraag was of mijn haren eerst niet langer waren. Hij had mij dus ook in de gaten gehouden. We hebben meteen weer afgesproken. Ook nu weer op de schaatsbaan, want ik was een zeer slechte schaatsster en hij zou het me wel leren. Nu - bijna 40 jaar later - kan ik het nog steeds niet 🙄

We kregen verkering en 4 jaar later trouwden we. De trouwfoto's werden gemaakt in het burgemeester Damenpark. Daar wilden ze ons nog entree laten betalen omdat er de Nederlands kampioenschappen rollerskates werden gehouden 🥳🥳  
Inmiddels zijn we bijna 36 jaar getrouwd. We denken nog vaak terug aan de heerlijke jeugd die we in het Damenpark hebben gehad.

*Wies*

---

### **'Vriejpaedje'**

Rond 1962 was ik als 12 jarige smoorverliefd op mijn klasgenote Marion. Deze liefde heeft tot mijn 14e stand gehouden.

Als verliefd stelletje gingen wij vaker naar het "vriejpaedje". Dan zaten wij intens gearmd minstens een uur op een van de bankjes. Iedere keer als ik ging dacht ik vooraf: ik ga haar een kusje op de mond geven. Ik daar echter nooit het lef toe. Voor mijn gevoel ben ik wel 10 keer met haar gegaan voordat het wel lukte. Ja en als de eerste keer gelukt is...Daarna kusten wij iedere keer met de opdracht het zo lang mogelijk vol te houden.

Nu ben ik 71 jaar en nog steeds zijn dit onvergetelijke en mooie herinneringen. Wat een tijd!

*Cor*

---

### **Goed afspreken**

Wij woonden in de Bollenstraat vlak bij de speeltuin, het zwembad en het sportpark. Toen ik 15 of 16 jaar was, leerde ik in het zwembad een meisje kennen van de Kluis. Het waren leuke weken met de knappe blonde dame.

Na de vakantieperiode kwam echter snel een einde aan deze prille liefde. Wat gebeurde? Ik had met haar afgesproken bij de ingang van het Burgemeester Damenpark om acht uur. Omdat ik niet meer wist of ze 's morgens of 's avonds had bedoeld, was ik op beide tijdstippen aanwezig. 's Avonds kwam de slechte mededeling dat ze de prille liefde beëindigde. Haar hele gezin ging verhuizen naar Holland. Vanwege de mijnsluiting ging haar vader bij de Hoogovens werken.

Haar naam ben ik helaas vergeten, de herinnering niet. Ook had ik geleerd om betere afspraken te maken. En het bekende 'vrijerspaedje' heb ik met haar die avond niet meer kunnen bewandelen.

*Ad*

---

### **'Hormonentempel'**

Ik denk dat mijn echtgenote en ik één van de vele stellen zijn waarvan de 'basis' op de ijsbaan in Geleen ligt. In die tijd, begin jaren tachtig, leefde ik in de zomer in het zwembad en in de winter op de ijsbaan. Zoals voor zovelen in die tijd was het vrijdagavond vaste prik om 'recreatief' te gaan schaatsen. Als ik het er nu wel eens over heb zeg ik altijd: het was een grote smeltkroes van hormonen. Maar ook op andere dagen dan vrijdag gingen wij regelmatig met een aantal vrienden schaatsen.

Op één van die avonden spotte ik een héél leuk meisje. Ze zat samen met een vriendin in de tijdwaarnemerbank en zei tegen haar vriendin 'veer zeen vanaovend nog neet gevalle'. Nou zei ik, 'dao kénne veer waal veur zörrige'. We hebben de dames toen tussen ons in gepakt en zijn hard rondgereden met ze. Om ze, uiteraard weer veilig en zonder te vallen, af te zetten bij hun plek.

Ik schreef al dat we in die periode vaak met meer vrienden gingen schaatsen. Met één van die vrienden heeft Brigitte, nu mijn vrouw dus, een aantal jaren verkering gehad. Uiteraard heb ik haar later gevraagd waarom ze toen niets in mij zag. Haar antwoord: du woars en kétsjmenke. Dat menke zou nu inderdaad makkelijk twee keer in mij passen.

Maar goed we hebben altijd contact gehouden, haar toenmalige vriend woonde bij mij in de buurt. We zagen elkaar dus regelmatig en ik had mij er bij neergelegd (zonder er vrede mee te hebben) dat het nooit iets zou worden.

We zijn later nog een paar keer samen gaan schaatsen. Na afloop gingen we aan het horecastraatje in Geleen nog even iets eten. Brigitte zat dan tussen haar vriend en mij in en de eigenaresse vroeg zich hardop af wie met wie nu eigenlijk een relatie had. Op één van die avonden heb ik Brigitte 'gesjnap' en haar in de horecazaak over de drempel gedragen. Ik vroeg aan de uitbaatster; 'en wea dénk geer noe heat get met elkaar'? Daar gingen weer een paar maanden overheen tot ik op een avond terugkwam van het zwemmen en de telefoon ging. Ik woonde uiteraard nog gewoon thuis, het was dus zo'n lekkere ouderwetse met draaischijf en een harde rinkel. En in tegenstelling tot nu kon je dus ook niet zien wie belde. Het bleek Brigitte te zijn.

Ze vroeg of ik een keer met haar wilde afspreken. Ik wist wel dat het tussen haar en haar vriend niet meer zo lekker liep, ik was dan ook in de veronderstelling dat ze gewoon een keer met mij wilde praten over de situatie. Maar ze bleek heel andere plannen te hebben. Op onze eerste afspraak, in De Bloasbalg in Geleen, had ze wel een chaperonne meegenomen. Uiteraard weet ik nog wie zij is, we hebben nog steeds contact, maar hoe lang ze gebleven is weet ik echt niet meer.

Tegen sluitingstijd zijn we richting Rijksweg gegaan. Café Stadion werd toen uitgebaat door een kennis van Brigitte en van daar zou ze een taxi naar huis nemen. Op de hoek Rijksweg-Mauritslaan hebben we voor het eerst gekust. Daarna ging het heel snel. Ik dacht 'nu heb ik haar en laat ik haar ook nooit meer gaan'. Een maand later heb ik Brigitte, na een van onze langdurige bezoeken aan Akropolis en met beiden héél veel Griekse wijn op, op de hoek Rijksweg- Raadhuisstraat ten huwelijk gevraagd. Gelukkig zei ze direct 'ja'.

Dat was allemaal in 1985, drie januari 1986 zijn we getrouwd. Nu ruim 35 jaar dus. En dat allemaal dankzij die 'hormonentempel' aan de Kummenaedestraat.

*Henrie*

---

## **Speciale plek**

Het was op 9 februari 1980 dat Peter en ik verkering kregen op de ijsbaan. Een paar weken daarvoor was hij mij al opgevallen. Ik was 15 jaar en hielp uit bij de garderobe en bij Lord Geurts van de kantine. Hij was ijshockeyer en dat vond ik wel spannend. Op 9 februari kusten wij voor het eerst, op die ijsbaan. Nu - 41 jaar later - zijn wij nog steeds gelukkig getrouwd.

Later ging ook onze zoon er ijshockeyen. Mijn man werd teammanager van de Eaters, en is nu bestuurslid technische zaken. Glanerbrook blijft voor ons een speciale plek.

Yvonne

---

## Bloempjes huwelijk

Zoals wellicht velen van jullie weten is het houten chaletje naast de buitenijsbaan omgetoverd tot een hele gezellige ontmoetingsplek. Het Glanerbloempje.

In dat huisje is de stichting Bloempje voor het goede doel gevestigd. Wij doen veel activiteiten voor kinderen waarvan de ouders een kleine beurs hebben.

'n Paar jaar geleden deden we met Kerst een leuke activiteit voor kinderen. Daar hoorde natuurlijk een kerstman bij. En plots dacht ik aan Harold, een boomlange man. Hij woonde tijdelijk in mijn kamerverhuur in Geleen.

Ik vroeg Harold of hij kerstman wilde zijn en meteen zei hij volmondig en vrolijk "ja". We hadden een mooi kerstmannenpak geregeld. Hij was zo enthousiast dat hij het vooraf aan mij "showde". Hij zag er echt en geweldig uit.

Ik nam de boomlange Kerstman die bewuste dag mee in mijn kleine Audi TT. Hij paste er amper in...de dag begon al leuk. Eenmaal in het Glanerbloempje speelde Harold zijn kerstmannenrol vol verve. Er kwamen veel gezinnen met kinderen naar hem toe. Zo ook alleenstaande moeder Karin. Een leuke, lieve vrouw met 'n dochtertje.

Toen ik na afloop naar huis wilde, vroeg ik aan kerstman Harold of hij ook mee terug ging. Zijn antwoord was: ik blijf nog even en loop wel terug. Zonder er bij na te denken ging ik naar huis.

De daaropvolgende maandag zaten we in het huisje koffie te drinken en Karin kwam ook voorbij. We vertelden dat de kerstactiviteit zo geslaagd was, mede ook door Harold de kerstman. En Karins ogen begonnen te fonkelen. Wij zeiden er niks van maar toen ontstond wel een idee.

Diezelfde avond ben ik even bij Harold binnengelopen. Ik heb hem over Karin verteld, dat wij (de bloempjes vrijwilligers) hem en haar een goede match vonden. Uiteraard kon Harold zich Karin nog goed herinneren want zij was de reden waarom hij langer bleef hangen bij de kerstactiviteit. Hij wist alleen haar naam niet. Ik vertelde hem hoe ze heette en dat ze Facebook had. Hij heeft haar meteen een vriendschapsverzoek gestuurd. Sindsdien zijn ze onafscheidelijk. Ze zijn zelfs getrouwd, het eerste bloempjes huwelijk was geboren.

Wij, de vrijwilligers van het Glanerbloempje, vonden dit natuurlijk een geweldig verhaal om te delen. Onze koppelpoging was geslaagd en ze leefden nog lang en gelukkig ❤️ 😊

---

## Onbezonnen jong zijn

Ik was 14 en wilde naar Pinkpop in 't burgemeester Damenpark in Geleen. Maar ik mocht van m'n vader niet met de stoere groep jongeren gaan waarmee ik was bevriend (hoe zou dat nou komen 🤔).

Mijn broer Harry was 4 jaar ouder dan ik en had een vriend die Hans heette. Hans studeerde Duits samen met mijn broer aan de Universiteit in Nijmegen. Hans wilde ook naar Pinkpop. Mijn vader kwam met het belachelijke idee dat ik naar Pinkpop mocht gaan samen met die

Hans. Hans had 'n oogje op me, maar ik vond hem ouderwets, oersaai, 'n 'duffe Hollandse kaaskop' 🤪.

Pap zei: "of je gaat met Hans die op jou letten gaat, of je gaat niet." Omdat ik heel graag wilde gaan, stemde ik toe. Dat heeft Hans geweten 😏😏 Zodra ik 's morgens het park binnen was met m'n kaartje heb ik tegen Hans gezegd ....zonder blikken of blozen...dat hij zich zonder mij moest amuseren en dat ik hem 's avonds bij de uitgang zou treffen op een bepaalde tijd. En dat ik hem een lafaard vond als hij thuis zou klikken 😏😏 Ik rende heel snel weg, voegde me bij m'n "foute" vrienden en heb de dag van m'n leven van toen gehad. Heerlijk onbezonnen jong zijn, zonder pottenkijkers.

Op de afgesproken tijd stond Hans trouw op mij te wachten 🤪. Ik kreeg de wind van voren en hij zou het hele verhaal vertellen aan m'n vader. Dat heeft hij ook gedaan 🤪. Ik kreeg uiteraard heel lang huisarrest maar dacht bij mezelf: die dag neemt niemand me meer af. Hans heb ik nooit meer gezien 🤪🤪

*Ellen*

---

### **Grenzeloze liefde**

Eigenlijk troffen we ons op de oude wielersbaan, tijdens de steden wisseling tussen Pontoise en Geleen. Jacky (wielrenner) en zijn broer Quilfen Bernard sliepen bij Van der Linden op de Napoléonbaan in Geleen. Mijn ouders woonden vlakbij. Drie maanden later stond hij op mijn werk bij de Macintosh om me te ten huwelijk te vragen. Zes maanden na het aanzoek in 1974 waren we getrouwd. Ik kon geen woord Frans. We wonen nu nog steeds samen gelukkig in Frankrijk.

*Mariette*

---

### **Cupido op wielen**

Op een zonnige donderdag in mei 2014 stond ik in mijn lokale pompstation en krantenwinkel een babbeltje te maken met de eigenaar toen plots een wondermooie jonge vrouw kwam binnen gestapt in een wieleroefuit van de Bergklimmers Stein. Mijn hart begon 1000x sneller te slaan. We kwamen in gesprek over wielrennen. Diezelfde avond stonden we samen aan het vertrek van de wekelijkse fietstocht van een lokale wielploeg in het Belgische Grobbendonk. Na deze tocht verloor ik haar uit het oog. Ik wist niet wie ze was maar Facebook bracht helderheid. We werden Facebook vrienden en een half jaar later vroeg zij of ik haar partner wou worden. Ik was door het dolle heen. Ze vertelde dat ze de meeste tijd in Geleen doorbracht en dat ze er wekelijks op de wielerpiste rondjes draaide.

Nog een paar maand later had ik zelf al een paar keer kennis gemaakt met fietsen op die geweldige en gezellige wielerpiste van Geleen. Ik wist dat als ik deze prinses ooit ten huwelijk zou vragen, het dan hier zou zijn. Een klein jaartje later ging het daadwerkelijk gebeuren. Laura was in Geleen en ging dinsdagavond op de piste rijden. Die dinsdag vertrok ik met mijn fiets in het Belgische Grobbendonk met de verlovingsring op mijn rug richting Geleen (90km). Toen ik arriveerde, was mijn droomvrouw al aan haar wedstrijd op de piste bezig. Ze had mij nog niet gezien.

Na de wedstrijd vroeg Michel haar op het podium. Langs de kant stak iedereen sterrenstokjes aan. Ik nam de microfoon en vroeg ik galmend door de luidsprekers van de

wielerpiste: 'Laura wil jij mijn vrouw worden?' Ze antwoorde volmondig 'Ja!'. Inmiddels zijn wij al bijna 5 jaar man en vrouw. Dank aan de wielerpiste van Geleen. Ook Cupido fietst bij jullie mee.

*Andy*

---

### **'Heilige Grond'**

Het was begin juli 2018. Ik kwam sinds enkele weken kijken op de Wielerbaan in Geleen. Meestal op dinsdagavond, de vaste koersavond. Ik had nog geen enkele binding met wielrennen, maar dat zou snel veranderen. Mijn oog viel namelijk op een wielrenner, altijd stijlvol gekleed, met een zwart-witte Isaac. Op 31 juli 2018, ik had me aangemeld als rondemiss, en mocht de bloemen uitreiken. Op het podium stond ook die stijlvol geklede wielrenner met die zwart-witte Isaac. Eindelijk was ik heel dichtbij hem, kon ik hem aanraken, en ik mocht hem zelfs 'zoenen'! Mijn hart maakte op dat moment een klein sprongetje.

Enkele dagen later kreeg ik een appje, nummer voor mij onbekend. Zoekend in de WhatsApp groep van De Wielerbaan zag ik dat hij het was: die stijlvol geklede wielrenner met die zwart-witte Isaac. Er verscheen gelijk een glimlach op mijn gezicht. Vanaf dat moment werd er af en toe geappt, gebeld en zagen we ons zo nu en dan. En natuurlijk samen op de racefiets, kilometers maken, koffie drinken en genieten van en met mekaar. De klik was er, al heel snel. En vanaf 1 oktober 2018 zijn we officieel een stel en sinds mei 2019 wonen we samen. En dat allemaal dankzij de 'Heilige Grond' van Geleen!

*Moniek*

---